

Іван Белебега,
доктор економічних наук

Українська нація, як жодна нація СРСР, постраждала під час окупації України російським комунізмом. Вона вийшла з обіймів „старшого брата” суттєво ушкодженою як фізично, так і морально, духовно. За різними підрахунками. Українська нація за період комуністичного володарювання втратила від 40 до 60 мільйонів осіб. Такі втрати можуть викликати найтяжчі психологічні потрясіння, від яких не завжди можна звільнитися. І тому наша нація залишається переляканою від жахів, які вона зазнала протягом побудови „комунізму” в СРСР. До цього часу українська нація ніяк не може оговтатися від майже столітнього фізичного та тривікового духовного нищення. До цього часу нація не може прийти до тями, не може загоїти рани, отримані тільки за те, що хотіла залишитися самотньою, якою вона сформувалася протягом багатьох тисячоліть.

За період неволі під російською окупацією, українська нація найбільше постраждала від депопуляції, що призвело до катастрофічного зменшення українського населення, а також небачене раніше зменшення відтворювання населення. Ця тенденція зберігається й досі. Протягом підневільних часів найжорстокішому нищенню піддавалася українська еліта. Нашу еліту знищували не лише фізично, духовно, а й національно. Асиміляція стала одним із способів позбавити наших видатних науковців національної приналежності. Діти від змішаних шлюбів, як правило, втрачали свою українськість і ставали представниками інших націй, переважно „руськими”. Це був „цивілізований” спосіб яничарства. Нищення українства творилося й загальнонародним психологічним настроєм російського суспільства на всіх його соціальних щаблях: насмішки, приниження, образи, наклеювання ганебних ярликів, втовкмачування почуття неповноцінності і безліч інших способів, що їх застосовував старший брат проти українців. Тих же, хто намагався захистити українську націю, – знищували.

Інформаційний простір СРСР був перенасичений вихваланням всього російського, спроби похвалити щось українське жорстоко каралися. Особливо нещадною була руйнація української мови. Нажаль, цей процес продовжується й нині, в уже незалежній Україні, бо Росія і надалі домінує в нашому інформаційному просторі. Русифікація України в сучасних умовах набуває шалених темпів без будь-якого спротиву української влади.

Основними національними меншинами в Україні є росіяни та євреї, що себе такими не вважають, бо присилялися вони до нас не працювати на полях чи на заводах, а керувати нами, українцям. І саме нас, українців, вони й досі вважають національною меншиною. Вони і досі нахабно претендують на керівну роль у суспільстві. Вони вимагають другої державної мови, російської, для всіх нацменшин, подвійного громадянства, відверто виступають за недопущення входження України в спільний оборонний комплекс – НАТО (особливо ревними поборниками українства є різні фальшиві доктори табачники, що є лютими ворогами української національної держави, ред.)...

Українська сучасна нація – це людиність, що залишилася від геноциду, від голодоморів, від репресій, від колективізацій та депортацій. Це нестрільяна, недобита, недопалена живцем, недомордована морально маса людей. Це народ, що 70 років безоплатно працював на Росію, народ, що 70 літ терпів національний гніт, наругу, злидні. Це залишки „українських буржуазних націоналістів”, незважаючи на те, що Україна не мала власної

національної буржуазії і досі такої немає. Зрештою, це людність, яка нашпигована агентами іноземних держав: в армії, міліції, в державних органах, освітніх та медичних установах тощо...

З 1991 року і по сьогодні в Україні „законним способом” йде злочинська прихвистизація всенародного майна, ожебрачення української нації при сприянні влади, антиукраїнської і антинародної влади. Українська влада, –депутати від села і до столиці держави, – безкарно грабують цю ж державу під прикриттям недоторканості, кишенькових суддів, такої ж міліції і прокуратури. Глибока аморальність сучасних інститутів влади обумовлена тим, що 1991-1992 років при владі в Україні залишилася колоніальна російська номенклатура. Влада оголошена демократичною, тобто народною, але народ до влади не допускається. Влада проголошує лібералізм, що виявляється на практиці вседозволеністю для представників усіх гілок влади.

Наша влада, яку багато хто вважає українською, і яка такою не є, не знає багатьох визначальних державотворчих категорій. Сучасна українська влада нелогічно перенасичена представниками національних меншин. Які використовують своє службове становище для власних корисливих цілей і нещадно руйнують українську державність. Особливу тривогу викликає низький рівень інтелектуально-патріотичного потенціалу держави. І це є однією з причин, що знуцання над українською нацією продовжується в умовах незалежної української держави.

Сучасний занепад української національної держави визваний і досить об'єктивними причинами:

- слабкість, а то й відсутність національних лідерів, яких винищив російський комуно-нацизм;

- небажання вчитися майстерності державного управління, а звідси дилетантизм найвищих посадовців без виключення;

- ослаблення самоорганізації нації, що стає причиною занедбаної національної свідомості, відповідальності за своє майбутнє.

Саме тому нинішня Україна й близько не подібна до національної країни, української держави. Ми є космополітичною країною з ухилом до зникнення нації під руйнівним керівництвом нацменів.

Протягом століть відповіддю на питання – що таке нація? – формували свої думки найвидатніші люди планети. З усього сказаного, що нам відомо, найприйнятнішими є такі поняття. Нація – це етнічна спілка однодумців і одно- мовців. Які живуть на своїй території незалежно від того мають чи не мають свою державу. Якщо етнічна спільнота не є однодумцями, а мислить різновекторно, то ця спільнота хвора, розколота і її треба лікувати.